

миѣния за съвършени истини, отъ които миѣния много има за оставяние и твърдѣ малко за приемане. Така се образуватъ о-пѣзи рабски личности за които *какво ще ка-жѣтъ хората* е върховний нравственъ законъ, и които сѣдѣтъ за миѣнията, за работитѣ, за характеритѣ, за всяко нѣщо по тонѣтъ на послѣдната мода и на своятъ малкъ кръгъ отъ послѣдователи. Съ какво се занимава въобщѣ свѣтътъ? да сравнява постоянно по-ложенията и лицата; всякой се счита за чес-титъ че е по голѣмъ отъ тогези и страда че е по малкъ отъ оногези. Това лжжливо удоволствие, това горчиво страдание е живо-тътъ на свѣтовнитѣ лица. Не е ли ужасно да внушавашъ на дѣтинството тѣзи нещастни страсти, да го учишъ да сравнява, да завиж-да, да прѣзира?¹⁾ Дѣтинството нищо не знае отъ тия работи: то е възрастта на равенст-вото и равнодушието. Не го запознавай съ степенитѣ на които се делятъ хората споредъ богатството, промѣната, родътъ и положени-ето; и като го привикнувашъ полѣка лѣка на почитание къмъ другитѣ, глѣдай да се про-дѣлжава колкото е възможно повече онова

¹⁾ «Помнѣхъ единъ денъ, каза Госпожа де Ремюза, че харесахъ роклята на едно малко осемъ-годишно момиче, краищата на която бѣше навѣзена и укичена съ една такава грижа, щ-то трѣбвало да е костювала вѣрдѣ скъпо. Малкото момиче, твърдѣ задоволено че роклята му станѣ прѣдмѣтъ на внимателно разгле-ждане, ми отговори по оми полу-истиненъ, полу-задоволенъ начинъ, когото е видѣла у нѣкои жени, които, по прѣдмѣтътъ на гнадеието, показватъ една лжжлива снисходителностъ и скромностъ: „тая рокля е, оба е, много проста!“ Когато то ми говореше, при него стоеше една отъ другаркитѣ ѣ почти на сѣщата възраст, блѣлата дрѣха на която нѣмаше никакво ук-раиение; и начинътъ по който тѣзи двѣ малки момичета се глѣдаха една друга въ тѣзи минута не ми се виждаше да при-надлѣжи вече на дѣтинството, което ми причини едно чувство на сѣжаление и за едното и за другото“.